

M. 98.

„BIBLIOTECA PENTRU TOȚI”

ALFRED DE MUSSET

La ce visează fetele

Comedie în 2 acte

AUGUSTE VACQUERIE

Ades bărbatul schimbă

Comedie în 2 acte

TH. M. STOENESCU

13 MAR. 1968

56.541. 21/44

EDITURA

IBRĂRIA „UNIVERSALA” ALCALAY & Co.

București, Calea Victoriei, 27

„BIBLIOTECA PENTRU TOȚI“
CONȚINE UN MARE NUMĂR DE TRADUCERI
DIN
LITERATURA FRANCEZĂ
CLASICĂ ȘI MODERNĂ

Balzac, Stendhal, Bourget, Zola,
Taine, Maupassant, Anatole
France și Racine, Corneille,
Legouvé, Molière, Hugo

și mulți alți maestri ai spiritului francez, sunt
înfățișați în traduceri conștiincioase.

❖ **Consultați catalogul** ❖

PREFAȚA LA EDIȚIA I-a

---

*In numărul acesta dăm o comedie de Alfred de Musset, poetul delicat care a făcut epocă în istoria literară a Franței, autorul vestit al „Noapților“. Acest autor își avea locul în **Biblioteca pentru toți** care, trebuind să dea opere felurite, pentru toate gusturile, nu poate lăsa de o parte pe nici unul dintre scriitorii mari. Incet-încet toți își vor găsi locul aici, și cei vechi, și cei mai noi de tot.*

Traducția comediei „La ce visează fețele“ e făcută de d-nul Th. M. Stoenescu, unul dintre cei mai dibaci mânuitori ai

*versului, și e o plăcere pentru noi că
putem oferi cititorilor o bucată frumoasă
a unui poet mare, tradusă de un poet bun
și îndemânat.*

LA CE VISEAZĂ FETELE

Comedie în 2 acte și în versuri

P E R S O A N E ■ E

Ducele Laerte	Silvio
Contele Irus, <i>nepotul său</i>	Flora, <i>servitoare</i>
Ninon) <i>gemene, fiice ale</i>	Spadil)
Nineta) <i>ducelui Laerte</i>	Quinola) <i>servitori</i>

A C T U L I

(O cameră de culcare)

NINON, NINETA

Nineta

Sunt unsprezece ore—Somn dulce surioară!
Mă duc, căci noaptea-i scurtă și somnul
[mă doboară.

Ninon

Somn dulce!... Nu ți-e frică și n'ai să
[te'nfiori
Ca pân' la-a ta odae, prin parc să te cobori?
E cam târziu!... Mai bine să chem pe Flora.

Nineta

Lasă,
Pe-o vreme așa senină de nimenea nu'mi
[pasă
Și'n urmă, ca tovarăș, nu am pē Bachanal?
Hei! Bachanal!...

(Ese, strigând câinele).

Ninon (îngenunche în fața icoanei)

O Christe! Dum fixus cruci
Exoas dis orbi brachia,
A nare dē crucem tuo
Da nos tu amplexu mori.

(Se desbracă).

Nineta (intrând înspăimântată și aruncându-se pe fotoliu).

Ce spaimă și ce moment fatal!...

Ninon

Ce este?... Ce se 'ntâmplă?

Nineta

O iazmă, o nălucă!

Ninon

Ce zici? O Doamne mare! Cutremurul
[m'apucă.

Nineta

M'apropiasem, soro, doi pași de ușa mea,

Când, văd un om, ce'n brațe d'odată mă
[și ia,
Mă strânge, mă sărută, mă lasă jos și piere...

Nineta

O Doamne! Ce să fie? O fi vre-o părere
A minții tale?

Nineta

Insă...

Ninon

Atunci, e un tâlhar...

Nineta

Nu cred, căci n'avea chipul d'a fi om ordinar.
Avea un lanț pe umeri, a căruia lumină
Făcea să licărească verdeața din grădină;
Mantaua lui spaniolă, blănită scump era...

Ninon

Dar asta nu m'oprește mai mult a tremura.
Ciudat! Nu-ți vine-a crede să fie om de
[treabă.

Ce fel? Iți iese 'n cale, te-oprește, nu te'n-
[treabă...

De'l placi, — te strânge'n brațe, te și sărută
[chiar,

Și zici că n'avea chipul d'a fi om ordinar!
Avea mantaua neagră? O fi satan,—sau poate
Vreun strigoi!...

Nineta

Ce vorbă!... Avea mustăți!

Ninon

O fi ceva,—Dar, spune-mi n'o fi vr'un a-
Din toate
[morez?

Nineta

Oh! Dacă s'ar întoarce!... Dar pân'atunci nu
[crez...

Ninon

Știi ce?—Eu crez că tata a vrut ca să glu-
[mească,
Mai bine-ar fi, pe Flora s'o chem, să te'n-
[soțască.
Ei! Flora! Flora! — Du-te cu soră-mea!
(Flora apare în ușe).

Nineta

Rămâi

Cu bine!

Ninon

Vezi de pune zăvorul mai întâi!

Nineta

Și tu pe al tău, — Adio!
(Se sărută — Ninon ese cu Flora)

Ninon (singură, punând zăvorul la uşe)

Purtă un lanţ pe umeri ş'aveà manta 'm-
[blănită!

Apoi a sărutat-o!... Minune!...

(Işi desface părul)

Impletită,

Cum sunt nu-mi şade bine. Am părul scurt...

[Ş'apoi,

Sunt sigură că tata să rîdă a vrut de noi.

Nineta le cam spune cu moţ. — Văzând'o,

[tata,

E prea firesc s'alerge şi să-şi sărute fata.

Brăţările'mi stau bine!

(Le desface)

Ah! Măine, când gîndesc

Că vom aveà la masă un tânăr! Bănuiesc

Că trebuie să fie un ginere.—Ce-mi pasă!...

Prozaic mi se pare un ginere la masă,

Or cum, ce rochie însă voi pune?...

(Se culcă)

Să mă 'mbrac

Cu cea de vară!... Însă de nu-i va fi pe plac.

Să'mbrac pe cea de iarnă? E mai impună-

[toare...

Dar nu! Pe cea de vară.—Cu dînsa voi părea

Mai zveltă, mai uşoară, şi cred că-i voi plăce

La masă îl vor pune să şadă 'ntr'amîndouă,

Cu scopul de a-şi alege pe care vrea din

[două;

Și poate pe Nineta întâi va prefera;
 Dar nu! Ea nu se poate cu mine măsura.
 Purta un lanț pe umeri ș'avea manta 'mblă-
 [nită!
 Mi-e cald!... Ce zăpușeală: mă simț neli-
 [niștită;
 Să dorm, cu toate-acestea! Dar ce e? Am
 [uitat.
 E Flora; se întoarce. Dar nu! M'am înșelat.
 La la trara la ri ra!... Da! Vântul fluerase,
 Mătușa mea, aseară, ce rău se pieptănase...
 Am niște brațe, Doamne! ce tari și albe sunt!
 Tra la!... Mi-e somn... Mai bine să dorm de
 [cât să cânt...
 ...Mustăți... a sărutat-o... ce om! ce îndrăs-
 [neală!...

Adoarme. Se aude la fereastră cântând
 o chitară și o voce.

Vocea

Ninon, Ninon, ce faci tu oare,
 Când vremea este trecătoare?
 Când florile cu vremea mor,
 Tu cum trăiești fără amor?

Ninon (deșteptându-se)

Visez? Cânta o voce sau visul meu mă'n-
 [șeală?

Vocea

Privește-te și vei vedea
 În inimă ce poți avea,
 Când după vară, vine iarnă

Și moarte foi o să s'așterne
 Pe câmpul trist și înghețat,
 Ce vremuri ai de așteptat?
 Nu vezi pe cer atâtea stele
 Și tu ce strălucești ca ele
 De ce în noapte te ascunzi
 Și nu te 'ndupleci să pătrunzi
 O inimă de farmec plină
 Ce sub fereastra ta suspină?

Ninon

Dar nu mă'nșel!... el. El cântă... Dar cine
 Este el? Cum? știe cum mă chiamă?.. O fi
 [chemând ast-fel.

Pe-amanta lui...

Vocea

Ce'mi pasă dacă ziua trece
 Și'n urmă'i vine noaptea rece,
 Când pot pe sub fereastra ei
 Să 'nalți spre dânsa ochii mei!
 Deschide, drăgălașe floare,
 Și 'n întuneric va fi soare;
 Iubește-mă, căci fericit
 E numai cine a iubit!

Ninon

Ce? Lanțul a cărui lumină
 Și-acum licărește pe iarba din grădină?
 Mantaua îmblănită....—și el? A! este el,
 Acela pentru care m'am deșteptat ast-fel?
 Dar cine e, — de unde cunoaște și-al meu
 [nume?

Voi ști-o,—de-aș străbate căutând, întreaga
[lume.

SCENA II

Irus (la oglindă). **Spadil, Quinola**

Irus

Din doi, care nemernic a pus peruca mea,
Că nodurile'n ceafă o fac cu mult mai grea?
Sunt plin de pudră; ochii înoată ca'n făină.

Eu nu.

Spadil

Nici eu.

Quinola

Eu unul țineam de rădăcină.

Spadil

Eu pieptănam.

Irus

Ca proștii făcurăți amândoi.
Ei! Dați-mi haina albastră și pantalonii noi.
Afurisită pudră!... Aptiu!... chiorăsc!...
(Strănută)

Quinola (deschizând un dulap)

Stăpâne,
Dar bine, cu chiloții-aceștia cum rămâne?
Asupra lor tot gazul din lampă s'a vărsat.

Spadil (deschizând un dulap)

Stăpâne, haina roșie, vedeți cum s'a pătat...
S'a cocoțat se vede d'asupra ei pisica.

Irus

O, cer!... și-această pată nu iese cu nimica!
Ascultă, o idee în mine mi-a intrat.
Ce oră e?...

Spadil

Stăpâne, ceasornicul e stat,

Irus

O fi sunat la masă?

Quinola

Nu cred.

Spadil

Ba da.

Irus

Mi-e teamă
La fie ce minută că vine și mă cheamă.
Ș'apoi avem la masă un oaspete cum știu.

Spadil

Imbracă-te în verde.

Quinola

Mai bine 'n cenușiu.

Irus

Ce lună-avem acuma?

Spadil

Noembre, mi se pare.

Quinola

Ei ași, Noembrie!... August.

Irus

Să facem o 'ncercare:

Cu aceste două haine veniți să vă 'mbrăcați
Și amândoi prin casă cu ifos vă plimbați,
Să văd ce fel vă șade.

(Servitorii se supun).

Spadil

Eu pare'ași fi un duce.

Quinola

Eu seamăn c-un ministru. Păcat că n'am
[ș'o cruce

La piept.

Irus (privindu-i)

Ce rău le şade!... Spadil e un găscan
Şi celălalt s'arată umflat ca un curcan.
Cum să mă 'mbrac!...

Laerte (intrând)

Nepoate, ești mare găgăuță!
Ți-ai dat pe cap cu pudră de semeni c'o
[maimuță.
Ce faci, de'alergi prin casă, în loc să te
[grăbești
Să vii la masă, unde ești așteaptat...

Irus

Să viu așa? Nici rujul nu mi-am cusut.
[Răbdare,
Sunt ne'mbrăcat; e vreme destulă mi se
[pare
— Cum să mă'mbrac, — ia spune?

Laerte

Imbracă-te cum știi;
Aidem... sunt toți la masă și numai tu'ntârzii
O să găsești acolo un tânăr, care vine
Să-mi ceară de soție o fată. Ia-l cu bine
Și nu căta să'l superi cu îngâmfarea ta.
Să nu te porți cu dânsul cum știi a te purta.
E cam fricos, și'i este în lume cam rușine;
Dar alt-fel mi se pare băiat cum se cuvine.
Ia seama. La 'ntâmplare, de'ți-o părea cam
[prost,

De n'ou avea la vorbă și la purtare rost,
Să nu te uiți la dânsul pieziș, cu pipa'n gură
Ascunde'ți de se poate, sarcazmul din
[îngură

Și nu căta să'ți lauzi averile ce ai...
Parfumul pe vestminte te rog să nu'l mai dai.
Să nu i se întâmpale, vorbindu'ți, să strânute;
Mănuși să n'ai la masă, din modă sunt
[căzute.

Irus

Silit sunt prin urmare, plăcere ca să'ți fac,
Să'mi lepăd haina verde și'n negru să mă
[mbrac.

Laerte

Nu,—n'am zis asta. Dracu să'ți ia îmbrăcă-
[minte.
Se vede, nepoțele, că'ți-e scrântită muntea.
Eu n'am vorbit de haine, de fapte și-am
[vorbit

Irus

Pot și cum se numește ăst tânăr procopsit?

Laerte

Ce'ți pasă?

Irus

Cum ce'mi pasă?

Laerte

E!... Silvio!...

Irus

Prea bine,

Bre!... Silvio!... Ce nume!... frumos de tot!
[Pe mine

Mă chiamă însă Irus... mai dulce e al meu.

Laerte

Cu tatăl său prieten am fost, de când sunt eu.
Făcusem învoială, din vârsta cea mai crudă,
Să ne unim copiii și să ne facem rudă.

In fine, dete cerul să aibă el un fiu
Și eu am două fete.

Irus

Dar eu ce-o să deviu?
Cum?... umbli după gineri, când ginere ca
[mine
Să cați în toată lumea și nu găsești?

Laerte

Prea bine..

Avea-vei și tu parte: flăcău n'ai să rămâi.
Dar Silvio s'aleagă din două mai întâi.

SCENA III

(Grădina ducelui)

Ninon, Nineta (In două boschete deosebite).

Ninon

Ah! Vocea sa și-acuma în pieptul meu răsună

Nineta

M'a sărutat!... Imi vine să plâng ca o nebună.

Să văd și 'noaptea asta de va veni tot el...
Oh! Da!... In noaptea asta nu voi dormi

[de fel.

O, tu! a cărui voce e plină de-armonie,
Al cărui cânt auzul și inima sfâșie,
Veni-vei ș'astă seară să-mi cânti și să mă vezi
Sau, drumul fericirii voind să mi-l scurtezi,
Vei rămânea cu visul ce piere într'o noapte?

Nineta

Nălucă îndrăsneată, cu răpitoare șoapte,
Veni-vei ș'astă seară să mă săruți sau nu?
Sau farmecul ce-o clipă uimită mă ținu,
A fost o mușcătură de șarpe destinată
Să-mi venineze 'n suflet simțirea deșteptată.

Ninon

Pământul, apa, cerul și-al nopții dulce vânt,
Mă farmecă și toate în armonie sânt;
O voce cântă 'n pieptu'mi ca o privighetoare,
Văd silfii ce se joacă prin albele izvoare...
Nu știu ce simt, dar totul în mine e amor.

Nineta

De ce când pe fântână s'ap'eacă 'ncetișor
Zefirul, ce'i sărută înmărmurita apă.
În pieptul meu suspinul se turbură și'mi
[scapă,
Lăsându-mi o durere pe care n'o pricep?
La fie-ce mișcare a frunzelor, încep

Să tremur; și când teiul pe brațe-mi zu-
 [grăvește
 Poetica lui umbră, îmi pare că vorbește.
 Dar ce mă face oare să fug de sora mea?
 Simțirile acestea, le o fi având și ea?...

Silvio (intrând)

Stau încă la 'ndoială!... Sunt gemene a-
 [mândouă
 Și seamănă 'ntre ele ca boabele de rouă.
 Atât de drăgălașe și delicioase 'mi par,
 Că nu găsesc nimica cu ce să le compar,
 Sunt palide amândouă, fricoase, simțitoare
 Ca planta ce se 'ndoaie la cele mai ușoare
 Atingeri. — U! Mi-e capul și simțul turburat
 Și parcă sunt, prin ele, de friguri apucat.
 La fiecare vorbă de gura lor rostită
 Urechia 'mi-e 'ncântată și inima'mi palpită.
 (Intră Laerte și Irus cu țigara în gură)

Laerte

Ei bine, scumpe-amice, ești singur? Unde sînt
 Fetițele?

Irus (fumând către Silvio)

Nu'ți place s'arunci cu fumu'n vînt?...

Silvio (îmbrățișând pe Laerte)

Oh! 'tată!.. N'am putere să fac un pas 'nainte..
 Sunt prăpădit!

(Ninon și Nineta apar).

Irus

Ah! Iată, — sunt ele

Laerte (lui Silvio)

Fii cu minte!

Irus

Ninon! Ninon! Iți place, frumos cum m'am
[făcut?

Oh! Lasă-mă odată măcar să te sărut.

(N non fuge — irus aleargă după ea)

Laerte (lui Irus)

Să nu te'mbeți la masă, ce dracu, nu se poate
Oprește-te nepoate! Ascultă-mă!... Nepoate!
(Iese cu Silvio prin grădină).

SCENA IV

Nineta (singură apoi) **Flora**

Dar unde-alergi tu, Floro? Ce lanț ai
[căpătat?
De unde e, ia spune!.. Bre! Cine ți l-a dat?

Ninon (alergând)

Ia să vedem!... O, Doamne? Cât sunt de
[ostenită!

Ce dobitoc e Irus!... Ce bine 'ți stă gătită
Cu lanțul ăsta.

Flora (către Ninon)

Vino, — aveam să'ți spun ceva,
(O duce într'un colț)

Nineta

N'o fi având să'i spuie vre-un mister cumva?

Flora (către Ninon)

Ascunde-te 'n odaie și-acest bilet citește.

Ninon

Cum? Un bilet? De unde?...

Flora

De unde?... Ia ghicește;
Sau nu, ascunde-l colea la sân.
(Ii pune biletul în sân)

Ninon

Ce-o fi scriind?

Flora

Nu știu nimic; citește'l.
(Ninon iese în fugă)

Nineta

De ce va fi fugind?...
Ce-ai spus surorii mele ?

Flora (scoțând un alt bilet)

Tăcere, —și citește.

Nineta

De ce să tac?... A! Uite... un bilețel...

Flora

Firește.

Nineta

De unde e?...

Flora

Deschide-l și vei vedea. — Zărește
Pe tatăl dumatăle că vine — Te vestesc,
Să bagi de seamă, nimeni să nu te vază.
[Dute,
Ș'așcunde-te'n odaie, ca să-l citești mai iute,

Nineta

Dar pentru ce?

Flora

Ce-ți pasă! Pe urmă vei vedea.
(Es amândouă. — Intră Laerte și Silvio)

Silvio

S'ar crede că le-e silă de 'nfățișarea mea.
De ce-or fi fugind astfel?

Laerte

A! nici de cum! Voi face
Să nu se mai ascundă și cred că le vei place!

Ia spune-mi, niciodată vr'o fată n'ai curtat?
Prin ce mijloc mai lesne isbând'ai câștigat?
Și cum făceai să 'ndupleci a ei sălbăticie?

Silvio

Ei! Socrule... Nu-ți râde de-a mea nedibăcie,
Cu toate c'am în vine un sânge arzător,
Nu-mi place niciodată să fiu curtenitor,
Misterioasa artă de-a măguli nu-mi place,
Și ea nimic cu mine nu are de aface.
Trăesc pe-această lume așa cum o pricep;
Iubirea niciodată ca alții n'o încep,
O strângere de mână, o galeșe privire,
O lacrimă, o șoaptă, e'ntreaga-mi fericire.
Ș'amorul meu nu este ca'l altor, trecător;
Am inimă destulă, dar nu sunt orator,
Rivalii mei, ajungă-și la scop prin lingușire,
Eu însă voi ajunge mai sigur prin iubire.

Laerte

Femeilor, amice, le place să cutezi;
De le iubești, nu'ntreabă, destul să le curtezi;
Atâta slăbiciune pe inimi le apasă;
În luptă totdeauna învinse-a fi se lasă.
O! Crede-mă, destule în viață am cunoscut,
Și schimbătoare toate ca una 'mi-a părut.
Nu poți găsi 'n nimica mai multă-asemănare
Ca'ntre femei,—căci toate au tot ce una are.
Și seducând pe una, pe toate le seduci;
Că unele au ghetete și altele papuci,

Că unele sânt mândre și altele sfioase,
 Dar toate sunt ca Eva în carne și în oase,
 Ș'au moștenit ca dânsa infernul după rai.
 Privit-ai vre-odată la cursele de cai
 Se ia dintr'înșii patru, cu sânge mai fierbinte
 Și li se dă semnalul cu strigătul; „'nainte”.
 Ei fug, se 'ntrec s'ajungă, dar cum, prin
 [ce mijloc

Destul s'apuce unul mai iute 'ntâiul loc.

Așa e și iubirea, o goană, o 'ncercare.

Femeia: e semnalul, iar curtea: alergare,

Ia seama însă bine, să nu te poticnești,

Fii sprinten, și la țintă de sigur nimerești.

Dar dac'aștepți să'ți vie femeia de la sine,

Iubește-o cât îți place și așteapt-o mult și

[bine:

Vei fi întotdeauna de ea nesocotit!

Silvio

Văd bine c'ai dreptate în tot ce mi-ai vorbit,

Dar ce să fac? N'am darul să farmec prin

[cuvinte,

Să colorez cu ele amorul meu ferbinte,

Și nici nu pot prin fapte s'arăt simțirea mea.

Realul pentru mine un vis mi s'ar păreà,

Intr'un salon prin lume eu sunt ca o ghtară

Din care nici un sunet nu isbutești s'apară.

Ea poate c'ar atinge prin cântec chiar pe zei,

Dar ce folos, când nimeni n'atinge coarda ei?

Laerte

Ascultă dar atuncea, povața mea: o fată

Nu'ngăduie bărbatului să-i fie-ales de tată,
Ea vrea să-l vadă noaptea lucind ca o stea.
Pe-o scară de mătase urcându-se la ea,
Sau mânuind o spadă cu alta 'n crucișată,
Să lupte, să străpungă rivalul dintr'odată.
Deschidă-or cât un tată al ușilor oblon,
Dar idealul vecinic pătrunde prin balcon.
Vezi, scumpul meu, cam asta aş cere dela
[tine.

Ia spune-mi, știi duelul?

Silvio

O da! Și încă bine.

Laerte

Ești tare! Cu pistolul nici vorbă c'ai putea
Să spulberi o păpușe de ipsos? Nu e-așa?
Prea bine, vei ucide lacheii mei; ce'mi pasă;
Am pus de gând din tine să fac un om de
[casă;

Dar pân'atunci, se cere curaj și meșteșug,
Și n'aș voi cuvinte zadarnice să'ndrug.

Ninon și cu Nineta, mă prind că'n astă oră
Citesc două bilete, pitindu-se, — și soră
De soră,—să nu-și afle secretul, se feresc;
Biletele eu însumi le-am plăzduit.—Ghicesc
Că au să le producă o poftă-aprinzătoare,
O! nu știi ce gândește o fată'intr'o scrisoare!
Și mai ales când vorba e numai de amor.
Amorul e unicul stăpân pe vârsta lor.
Ce farmec! Ce dorință în inimi le aprinde
Și când citesc scrisoarea fiorul le cuprinde.

Cu dragoste-o sărută, o strâng apoi la sân
 Și ore'ntregi pe dânsa cu ochii fieși rămân;
 În buzunar pe urmă o pun cu îngrijire
 Și-acolo multă vreme o poartă cu iubire,
 Părinții, vai de dânsii, atâta se prostesc,
 C'adesea ori copii în locul lor roesșe.
 De-ai ști ce convorbire țin fetele 'ntre ele!
 Visează toată noaptea și veșnic sbor prin
 [stele

— În ochii lor știți oare ce'nsemneazi? —

Ești geniul iubirii ce'n vis le vizitezi,
 Ești inger, ești speranța, ești primăvara vieții,
 Ești taina poeziei și focul tinereții,
 Ești tot ce poate-o minte mai nalt a făuri,
 Ești tot ce poate un suflet mai straniu ar dori
 Ți-am pus isșcălitura în ambele bilete,
 Ce vrei! Așa se face cu fetele șirete.
 Căci vezi, bătrânul duce de ginere te vrea,
 Dar ele nu așteaptă prin mine să te ia.
 Pogoară-te din ceruri ca darul poeziei,
 Pătrunde ca eroul isteț al tragediei,
 Lovește servitorii, strecoară-te prin ei,
 Zăvoarele deschide cu măestrite chei,
 Aratăte-n odaie ca zmeul din poveste
 Ce'i pasă dacă neamul și cinstea i-ai pătat:
 Aceasta vrea o fată să afle într'un bărbat.

Silvio

Îi adevăr, ciudată, dar jalnică idee.
 E drept cu toate-acestea că rare ori femeie

Să-și fi plăcut bărbatul ales de tatăl său,
Nu știu de ce, dar astă idee'mi face rău..

Laerte

A! Tinere te-absoarbe vr'un ideal imi pare?

Silvio

Se poate! Care'i omul ce simte și nu are
O țintă către care e gându-i rătăcit,
O stea necunoscută de care'i absorbit?
Câți oameni toată viața își urmărește credința
Și câți nu mor 'nainte dea'și împlini dorința?

Laerte

Ascultă-mă,—acestea sunt vorbe de copii,
Femeilor le place mai îndrăzneț să fii;
Și ele numa-atuncea devin increzătoare,
Duiioase, bune, blânde, cu inima-arzătoare.
Deci Silvio, diseară aruncă-ți o manta
Pe umeri,—pune-o spadă la cingătoarea ta.
Și... Flora o să doarmă; iar fetele, deștepte,
Cu inimile pline de dor o să te-aștepte,
Biletele acelea le-a scris cum nici gândești,
Le-am povestit în ele că vrei să le 'ntâlnești
Scrisorile au încă puterea lor măiastră,
Deci, vei intra în odae, sărind peste fereastră
Și, până să ai timpul de a deveni bărbat,
De sgomotul de-afară vei fi împiedicat;
Iar tatăl cu halatul și seufa lui moțată,
În mijlocul odăii va năvălii de-odată.
Prinzându-te, vei merge cu dânsul la duel,

Vei stinge felinarul ce va purta cu el,
 Va 'ncepe la întuneric o luptă 'nverșunată,
 Se v'auzi un strigăt, — și-o liniște ciudată
 Va 'nlocui o clipă al spadelor tumult;
 Un corp o să s'audă căzând, și sânge mult
 Va curge dintr'o cană, ce Flora va aduce,
 Lacheii vor întinde cenușe s-o usuce.
 În urmă prin tufișuri vei trece nezărit,
 Și fetele vor zice: „O cer! a fost rănit!”...

Silvio

Să fac astfel de glume nu sunt de loc în
 [stare,
 Nu cugeți, scumpe duce?... Cu această pro-
 [cedare
 Ar fi, din amândouă pe una să omori?
 Inchipuie-ți, de vreme ce vrei să mă însori,
 Că fetele-amândouă mă vor iubi: pe care
 S'aleg atunci?... Răspunde!

Laerte

Ciudată întrebare...
 Dar poate pe-amândouă vei fi voind s'alegi?
 Ce fel, atâta lucru ți-e greu să înțelegi?

Silvio

Știu eu; dar gura lumii e cam neînfrânată
 Și une-ori...

Laerte

Ce'mi pasă de lumea blestemată?
 Nu vreau să știu de nimeni! destul că pot
 [avea

Un ginere și fete, cum mulți să aibă-ar vrea,
Ș'apoi te-arăți îmi pare destul de serios,
Să cred că n'ai în cuget vr'un fapt neo-
[menos.

Silvio

Oh! Aș muri mai bine! Nici n'am gândit.

Laerte

In cazul

Când fetele-amândouă îți vor plăcea obrazul,
De sigur că pe una din ele o să iei.
Și chiar la întâmplare de i-ai fi fost iubit,
Te va uita îndată cu cel dintâi venit,
O, crede-mă, așa sunt copiii totdeauna;
Ci mintea lor visează la-acel necunoscut,
Și'l văd așa cum poate nu este viu născut,
Pe dată ce va pierde iluzia de tine,
Te va vedea la masă prozaic ca ori cine;
Pe dată ce halatul și scufa 'ți-va vedea
In cea mai neplăcută părere va cădea;
Intreaga poezie, tot farmecul vei pierde
Și-abia vei mai rămâne cinstitul burtă-verde.
Atuncea ca p'un frate te va iubi, și tot
Disprețul o să cadă pe bietul meu nepot
Indată ce-o să afle c'o cere de soție...
Aceasta e și-un mijloc să scap d'a lui urgie,
Fii dar pentru amândouă aceea ce doresc,
Căci sunt bătrân și poate mult n'am să mai
[trăesc,
Fii uneia bărbatul și celeilalte frate,

Fă inimile voastre să fie strâns legate:
Nădejdea mea e 'n tine, căci tatăl tău mi-a
[fost

Prieten. Impreună aveam un adăpos
Și dese ori la vorbă când stam, puneam la cale
Să ne unim copiii, — și'n veselii și'n jale
Eram în totdeauna prin suflete legați. —
Acum și voi același exemplu să urmați,
Iubiți-vă cât încă sunteți în tinerețe,
Iar eu cu voi alături să'mi uit de bătrânețe
Ei! cine știe, astăzi o fată măritând,
Și soarta celeilalte voi face în curând;
Aș mărita-o, însă nepotul meu nu'mi place

Irus

Ei, Domnilor, la masă!

Laerte

Ia lasă-ne în pace;
Ce fel? cu alte haine acum te-ai îmbrăcat?

Irus

Cum vezi!... Mă schimb în haine, la ochi
[mai mult să bat.

SFARȘITUL ACTULUI I

ACTUL II

SCENA I

(Grădină. — E noapte)

DUCELE LAERTE (în halat) **SILVIO** (învaluit în
manta)

Când vei vedea lumina din locul ei schimbată
Spre-a trece din fereastră într'alta, și de-o-
[dată

Se va ivi la colțul acela, spre-a pieri
Din nou,—să știi c'atuncea pe ea o vei zări.

Silvio

Să-ți spun curat, seniore, aceasta nu'mi
[prea place.

Laerte

Ei așa! Ba mie unul grozavă poftă îmi face
Nu doar că sunt potrivnic melancoliei, știi

Mai bine melancolic decât mâhnit să fii.
 Dar, uite, veseliea prieşte bătrâneţii;
 Ne liniştim mâhnirea cu văzul frumuseţii;
 Bătrânul fără roşu pe faţă e urât,
 Cum cerul fără soare e sur şi mohorât.
 Puterea bătrâneţii cu anii stă la luptă:
 Scăpată-abia de unii, de alţii e 'ntreuptă,
 Se zice că lipsindu-ţi, e lucru ruşinos;
 E rău să fii puternic şi rău neputincios,
 Casandra este spaima bătrânilor cu minte;
 Crezi însă că natura ne uită mai nainte
 De-a ne răpi puterea şi farmecele ei?
 Că dacă ne inspiră amor pentru femei,
 Ni-l smulge mai 'nainte de anii de pe urmă,
 Sau că pierzând simţirea, dorinţa ni se curmă
 Inchipuieşte'ţi, frate, azi noapte am cântat
 Mai mult d'un ceas, c'o poftă cum rar mi
 [s'a întâmplat.

Vream să 'ntărât prin cântec a fetelor mânie:
 Imi vine însă a crede că mi-am cântat tot mie

Silvio

Prin toate-acestea, duce, mă faci să te iubesc,
 Ar fi mai bine însă tot eu să mă numesc,
 Nu cugeţi că romanţul, romanţ o să rămâie,
 Că pe erou, în urmă, nimic n'o să-l mângâie?

Laerte

O, Doamne! Ştiu prea bine. Romanţul într'un
 E tot ce e mai lesne or-cărui desmăţat.
 [pat

Acolo se împlinește întreaga aspirare:
Incepi întotdeauna cu mic și ajungi mare
De dumneata sunt sigur că lesne reușești,
Destul să 'ncepi odată aceea ce dorești.
Sunt unii care 'n vorbă le e puterea toată.
Acea nici odată nimica n'o să poată.
Acela care umblă să treacă de 'nțelept,
Devine-ades, în ochii femeilor inept:
Pe când galanții tineri ce știu să facă curte,
Ce au priviri mai repezi și vorbele mai
scurte

Ce seara, dimineața, aleargă la întâlniri
Cu fetele frumoase ca albiu trandafiri,
Sau atârând de ziduri o scară de mătase,
Intâmpină primejdii și năpădesc prin case,
Pe-aceia vezi, întreabă-i, și vei afla prin ei,
Ce tactică se cere să placi unei femei.
Ei vor cunoaște 'ndată aceea ce-ți lipsește
Ai inimă, dar totuși mai trebuie ceva
Spre a fi deplin; ei bine găsește-l undeva.
Ca ginere nu-mi place s'aleg orice desmetic
Să-și dea cu ștregăria dela 'nceput in petic
O haimana, o haită lihnit după femei,
Capabil să deschidă o broască fără chei.
O! de ai fi fost ca dâșii aș fi murit de
ciudă

Și n'aș fi vrut odată cu capul să fim rudă.
Dar, uite, șiretlicul e bun adeseori,
Și merge la nevoie când umbli să te 'nsori
Uzează dar de dâșul și fă-o să te placă,
Iar după cununie, ce-o vrea o să te facă.

Mai iartă-mi o 'ntrebare, căci de nu-mi ești
 Nu te sfii de mine și spune-mi: ești virgin?
 [străin]

Silvio

Din cap până 'n picioare.

Laerte

Ei bravo! Foarte bine!
 Urăsc pe toți aceia cu simțul în ruine,
 Al căror suflet este deschis ca un oțel
 Oricăruia netrebnic să găzduiască în el.
 Un ginere nu merge cu una și cu două:
 Să fie nou flăcăul, mireasa când e nouă.
 Eu nu 'nțeleg bărbatul să fie mai trecut
 Decât femeia. Multe netraiuri s'au văzut
 Din pricina acestei nepotriviri. — Ce viață
 Plăcută e atuncea, când tinerețea în față
 Și 'n inimă, deșteaptă întâiele 'ncântări
 În raiul de surâsuri și calde sărutări.
 Femeia și bărbatul cu vârste potrivite
 Cunosc deopotrivă întâiele palpite
 Și ambii au secrete, ce 'n taină le șoptesc,
 Ca doi copii sunt veseli și până mor iubesc.

Silvio

O! Dac'a mea aleasă copil m'ar presupune
 Urât efect i-ar face prostia mea. — Ia spune
 Nu știi că 'n ziua de astăzi o fată nu găsești
 Să nu cunoască toate secretele trupești?

Aceasta mi se pare un fel de-obrăznicie!
 Copiii mei sunt foarte modești, și'n modestie
 Nu fac decât romanțuri cinstite, dragul meu.
 Vezi tu, e o comoară aceia ce-ți dau eu.
 Desbracă-te odată de-această neștiință,
 Greșeală fac bărbații că au acea credință
 Fatală, cum că toate femeile își bat joc
 De cinstea conjugală; ei nu admit deloc
 Femeii decât darul de-a înșela, la fine,
 De ești ca ei, pe Iurs îl voi lua mai bine:
 Nu-mi place mie omul sălbatic și sucit...
 Cunoști acele vorbe pe care le-am citi
 In Hesperus: „Cinstește-ți femeia, grămă-
 [dește
 Pământ pe-această floare când vezi că
 [s'ofilește
 Dar nu lăsa să cază și în caliciul său,
 Căci vrând să-i dai viață, o veștejești mai
 [rău”.

Silvio

Sărută-mă, oh tată! — Imi placi la nebunie!

Laerte

Copilul meu, ești tânăr și plin de poezie;
 Ai inimă albă ca laptele, — Și eu
 Te plac.—Atunci ascultă puțin și sfatul meu
 E sfatul unui tată, al unui om în fine
 Al cărui gând nu este decât să-ți faci bine.
 De vreme ce cu mine doresc să te'nrudești,
 Ascultă-mă la toate și n'ai să te căești.

Silvio

De nu mă 'nșel lumina a dispărut;—s'arată
Din nou.

Laerte

E timpul!... Vino să te mai strâng odată.

Silvio

Acum se pierde 'n umbră, o să dispară iar.

Laerte

Știi ce-ai să faci. Nu pierde prilejul în zadar.

Silvio

S'a stins! S'a stins!

Laerte

Ei bravo! S'o urmărim acuma.
Curaj. Și vezi să-ți pară mai serioasă gluma
[ncet, — pășește 'n vârful picioarelor, —
[domol
și ia mai bine seama să nu ne dăm de gol.

SCENA II

(terasă)

NINON, NINETA (desbrăcate)

Ninon

Nineto, ce faci încă deșteaptă l'astă oră?
E timp să dormi, căci somnul priește
[scumpă soră

Nineta

Priviam frumoasa lună cum deapănă pe cer
Rețeaua ei de raze. Ce farmec, ce mister
E'n tot ce văd și cuget! Privește câte stele!
A! toate sunt la număr ca gândurile mele
Sunt sigură că mâine va fi un timp frumos.

Ninon

Tra la!

Nineta

Ce zici?

Ninon

Nimic. Un cântec

Tra la? Fără iubire... ce dulce melodie!

Nineta

Ei, du-te de te culcă... Eu am o insomnie
Grozavă.

Ninon

Ca și mine.

(aparte)

O! dac'ar fi venit!

Nineta (cântând)

Lina un tânăr drăguț avea
Care tot „înger iubit” îi zicea.

Ninon

O să răcești, cu frigul nu este de glumit

Nineta

Mă 'năbuș de căldură.

(la o parte)

Mă tem să nu sosească

Ninon (continuând cântecul)

Care tot „înger iubit” îi zicea.

Nineta (aparte)

Se vede că toată noaptea ar vrea să mă
[păzească

Ninon

E cineva pe scară! O! Doamne! de-ar fi el

Nineta (reluând)

Lina un tânăr drăguț avea....

Ninon (la o parte)

Ce dracu de tot șade pe capul meu astfel!
Dac'ar veni...

Nineta

Ascultă iubită surioară,
Fă bine de te culcă.

Ninon

Și pentru ce? au doară
Că-ți fac vreo supărare? Ei bine, să-ți spun
[tot,
Să țin ascunsă taina de tine nu mai pot...
Făgăduiește-mi numai că nu vei spune.

Nineta

Fie!
E timpul să-ți descopăr și eu secretul ție.

Ninon

Dar jură-mi. Pe onoare...

Nineta

Promite-mi c'ai să taci.

Ninon

Desfa biletul ăsta.

Nineta

Tu p'ăsta să-l desfaci.

Ninon (citind)

„Dacă amorului se poate ierta o nebunie în
numele cerului scumpă Domnișoară...”

Nineta (citind)

”Dacă amorului se poate ierta o nebunie în
numele cerului scumpă Domnișoară...”

Amândouă (deodată)

O cer... acelaș nume!

Nineta

Și-a răs de noi!

Ninon

Oroare!

Nineta

De ce nu mor mai bine!

Ninon

Deviu răzbunătoare!

Nineta

A! Flora! astă glumă amar te va costa.

Ninon

A fost dar o răsplată coletul ce purta!

Nineta

A! Iudo! Vânzătoare viperă 'nveninată!...
— Ei! Flora...

Ninon

Flora!

Nineta

Flora!

Ninon

Arată-te odată.

Ninon

Vezi, draga mea, acuma d'abia îmi amintesc
Eri, el te urmărise în parcul englezesc.
Și el cânta?

Ninon

Crezi oare?

Nineta

L-am ascultat.

Ninon

În cântec.

Avea un farmec, care...

Nineta

Răpia ca un descântec!

Ninon

Eu cred că e mai bine să-l așteptăm.

Nineta

Cum crezi.

Și eu sunt de părere.

Ninon

Ia spune-mi cum îl visezi?..

Nineta

Cum?—Oacheș, cu privirea aprinsă și vi-

[oaie;

Dar dacă-o fi 'n amoruri mai prost decât o

[oaie,

Desigur o să-i fie munca în zadar.

Ninon

Da! oacheș însă palid. De-ar fi un mușchetar

Oricum, o să petrecem, râzându-ne de el;

Nineta

Frumos cu mâna albă, piciorul mititel.

O, dragă, e un monstru, curată pocitură.

Ninon

Cu dinți frumoși; cu nasul. Urâtă creatură!

Dar vezi,—aș vrea mai iute să-l văd venind,

Nineta

Aș vrea, — De l-ar aduce mai iute D-zeu. Și eu

Ninon

Să-i spun în două vorbe...

Nineta

Să afle dela mine...

Ninon

C'un aer care poate să 'nșele pe oricine...

Nineta

E cineva; ascultă; credeam că este el!

Ninon

E el; chiar el; o Doamne!

(Silvio intră, cu fața acoperită în manta și cu spada în mână)

Nineta (văzând că 'ntârzie)

P'aci; încetinel.

(Intră Irus, cu spada în mână, dintr'o parte; ducele Laerte din alta)

Irus

Hei! cine face sgomot?

Laerte

Ei! Cine? Răspunde!

(Laerte și Silvio încrucișează spețele)

Irus (între ei)

Intreabă-l care-i rangul sub care se ascunde,
Dar este om de onoare...

Irus (singur, culcat).

Așa; așa; — d'aicea nici cuget să mă scol.
Să fi rostit o vorbă și m'aș fi dat de gol.

(Flora intră pe întuneric; întâlnește pe Irus
pe care îl ia drept Silvio)

Flora

Aicea ești, seniore Silvio?

(Irus aparte)

Las' să crează.

Sunt eu, sunt eu, Silvio.

Flora

Primejdia urmează,
Grăbește-te și intră colo 'n acel dulap.

(Ea-l împinge într'o fereastră deschisă)

Nineta întâlnind pe Silvio în fundul balconului)

Ascunde-te căci altfel n'am unde să te scap.

(Il închide în odaia ei).

SCENA III

(O odaie. — E în zori de ziuă).

Irus (ieșind dintr'un dulap; Silvio dintr'un cabinet)

Irus

Nu mai aud nimica.

Silvio

Nu-i nimeni... foarte bine.

Irus

Ei domnule! La naiba, ce cați aici? Pe cine?

Silvio

Te 'ntreb și eu la rându-mi ce cați aici?

Irus

Cum, eu?
Această mă privește. Eu sunt la locul meu.

Silvio

Atunci te las în pace, dar fără a-ți răspunde.

Irus

Ei bine atunci dă-mi voe să te întreb pe
[unde
Te-ai introdus aicea, de nu peste uluci?
Și-apoi nu totdeauna, pe unde vii te duci.
Cât despre mine, vorba se schimbă: am o-
[noare
Să-ți spun că din îndemnul iubirei arzătoare
Mă aflu-ici, privește, eu nu m'ascund să
[scap

Silvio

O fi! Dar mi se pare eșeai dintr'un dulap

Irus

De vrei să-ț idau o probă, putem scurta din
[cale.
Alege dar; voi face pe placul dumitale.

Silvio

N'am vreme pentru asta, și nu striga așa.
(vrea să se ducă)

Irus

Un gentilom ca tine mai n'am putut vedea!
Am să te 'nvăț eu minte cum să respecti o
[casă
Și oamenii ce teafăr într'insa te mai lasă.

Silvio

Pornirea dumitale începe-a-mi face rău...
De ce și pentru cine atâta tãmbălău?

Nu vreau să-mi fie urma de nimenă călcată
 Mă pot lupta cu patru ca tine deodată.
 Mă prind să fiu al naibii, de nu te voi trânti.

Silvio

Ascultă-mă amice, am cinste a te vesti
 Că sau te bați,—sau dacă mai stai la vorbă
 Te pălmuesc!—Ce dracu-mi tot înșiri!—
 [lungă
 [Ajungă!..

Irus

Pe Dumnezeu!...Aceasta aștept și eu, aidem!

Laerte

Ninon! Nineto! Unde v'ascundeți, când vă
 [chem?

Irus

Acesta este tatăl!—Tăcere!— Deocamdată
 (Intră în dulapul său. Silvio în cabinet).

Laerte

Ninon! Ninon!

Ninon (intrând)

Știu tată, cât ești de mâniat
 De cele de-adineaori aci s'au întâmplat.
 Iți cer iertare... Uite, de Silvio rii-e silă...

Nu voi cu dânsul, tată, să mă mărit.—Aibi
[milă

De mine; eu pe Irus îl vreau...pe el...pe el!

(cade în genunchi)

Laerte

Cum, nu iubești, copilă, pe Silvio de fel?
Ce carte-aveai în mână mai zilele trecute?

Nineta

(intrând și căzând în genunchi de cealaltă parte)

O! iată, mi-e rușine de cele petrecute...

Te rog să cugeți însă că nu e vina mea...

Pe Silvio nici moartă să-l sufăr n'aș putea;

Căci îl urăsc. Pe Irus, îl iau cu bucurie.

Te rog, dă-mi voe, tată, să fiu a lui soție!

Laerte

Ce-mi cereți, dragi copile, pot eu să nu
[primesc?

M'ați supărat prea tare, dar totuș vă iubesc

Și simt o mulțumire să vă'mplinesc plăcerea,

Inchideți-vă 'n casă și să păstrați tăcerea.

Voi aduna deseară tot neamul nostru-aici

Fără a lăsa uitării pe cei mai buni amici.

Dar pentru că nu merge un soț pentru-a-

[mândouă

Iși va alege Irsu pe care-o vrea din două.

Grăbiți-vă să-l faceți să moară după voi,

Duceți-vă acum și reveniți apoi.

(Ese; Ninon și Nineta îl armează)

SCENA IV

Irus (deschizând dulapul) **Silvio**

Irus

Ai auzit?

Silvio

Vezi bine, frumoasă păcăleală!
Pe care alegi din două?

Irus

Eu nu dau socoteală!

Silvio

Atunci, d-le conte, răspunde cel puțin,
Din fetele-amândouă, spre care te înclini?

Irus

Ei !lasă-mă în pace, să mă gândesc.

Silvio

Imi pare
Că ai pentru Nineta mai multă înclinare.

Irus

E cam așa. Imi pare mai mult ca sora ei.

Silvio

Atuncia ne vom bate vrei nu vrei!

Irus

Ți-am spus că mai am încă să mă gândesc!
[Așteaptă!
Pripiala nu e bună și nu e înțeleaptă.

SCENA V

(Grădina)

Laerte (singur)

O! Doamne sfânt! de tine sunt binecuvântat,
Ca un tezaur două copile tu mi-ai dat;
Cât am putut, știi bine, am îngrijit de ele,
Și tu ai fost lumina în temerile mele.
Eu n'am voit ca tatăl posac, poruncitor,
Să 'năbușese avântul virginității lor;
Ci le-am lăsat în inimi voința ta să fie
Exemplul, după care cu minte să devie.
E trist a-ți pierde vremea și capul să ve-
[ghezi!

Tu singur ai puterea pe oameni să'ndreptezi.
Copiii mei cu totul au fost ai tăi, ca tată

N'am fost decât prieten în viața lor curată,
 Tu le-ai făcut frumoase, deștepte, le-mărit
 Și brațele lor albe ades s'au lănțuit
 De gâtul meu, vorbindu-mi ca fratele mai
 [mare

L'al cărui glas așteaptă o dulce desmerdare,
 Și bătrâneții mele puterea lor mi-au dat.
 În suferinți, în lacrimi, zâmbind m'au mân-
 [gâiat.

Și m'au făcut să-mi fie viața mai plăcută;
 Natura azi în farmec îmi pare 'ntreșesută,
 Frumoasele odrasle vor pierde în curând
 Luciosul praf de aur, cu florile picând.
 Amorul va pătrunde cu simțuri voluptoase
 În ochii lor, plecându-i ca ramuri mlădioase
 O! Doamne! Fii lumina acestor flori de Mai
 Și dă-le fericirea, de-o merit să mi-o dai.

(Se aud două descărcături de pistol)

Dar ce să fie oare această bubuială?

Irus intră legat la cap cu o batistă. Spadil îi
 duce pălăria și Quinola peruca

Ce dracu faci nepoate, în astfel de găteală?

Irus

Sunt mort!... Nenorocitul: Privește, m'a 'm-
 [pușcat!

Laerte

E prea de dimineață, nepoate, spre-a fi beat

Irus

Dar a pătruns și glonțul, privește 'n pălărie.

Laerte

Atuncia ea e moartă; nu tu! Ce neghiobie!
 (Intră Ninon și Nineta, amândouă îmbrăcate
 în haine călugărești)

Aș crede că mi-e casa în balamuc schim-
 [bată;

Ce-or fi voind și-aceste călugărițe?

Ninon

Tată,

Suntem nenorocite! Ne-am hotărât de-acum
 Să mergem amândouă la mănăstire.

Laerte

Cum?

Ce demon vă inspiră așa idei ciudate?

Nineta

O! tată bun! stăpâne! Noi suntem con-
 [damnate:

Și vom alege numai pe Dumnezeu de soț

Laerte

Văd, Irus, că ești meșter și că le faci cu
 [moț!

Atât să-ți fie oare puterea bărbătească,
 Că fetele mai bine ar vrea să se'nsoțească
 Cu Dumnezeu? Ei, aide, sculați-vă, glumiți,
 Știu bine c'amândouă pe Silvio iubiți.
 Intrați acum la mine. Această zi îmi pare
 Că-i ziua afurisită și veselă, în care
 Dorința de-altădată se va 'mplini acum,
 Iar tu, nepoate, du-te de'mbracă alt costum.

Irus

Sunt încă plin de sânge! Mă'nțeapă o ureche

Spadil

Da!

Quinola

Nu!

Irus

In vitejie văd eu că n'am pereche!

(Ese)

SCENA VI

(Terasa)

Ninon, Silvio, pe o bancă

Silvio

Ninon, îți dau cuvântul că sunt vinovat,
Acest roman nu are nimic adevărat
Decât înflăcărata și dulcea mea simțire,

Ninon

Oh taci! Mi-am dat cuvântul să fug de-a
[ta iubire.

Silvio

Din neștiința Floarei greșeala s'a făcut,
Biletele aceeași adresă au avut,
Cu toate că scriind-o, eu însumi mă'nșelam
Căci numele Ninetei cu al tău îl confun-
[daseam...

A cui e vina însă atât de semănați,
Incât ca două boabe de rouă v'arățați?
Și mâna nu se poate tot sigură să fie,
Când tremură tot corpul de-amor și bucurie
Oh! tremuram, sunt încă copil cum ești și tu
Și-a inimii grăbire condeiul mi-abătu.

Ninon

Atunci de ce-ai scos două scrisori ase-
[nate?
Spre tine mi-ar fi toate simțurile 'ndreptate
De-aș fi încredințată că nu mă amăgești.

Silvio

Cât te iubesc!.. De mine, Ninon, te îndoești?

Ninon

Când cineva trimite o astfel de scrisoare,
O recitește, poate să-i scape vreo eroare,
Și copia rupând-o, o arde, nu cumva
Pe masă sau aiurea s'o prinză cineva.
Nu este greu un nume să-l scrii cu îngrijire
Dar Silvio, pot oare să cred a ta iubire...
Când nu răspunzi nimica?

Silvio

Iți jur că te iubesc
Ce să-ți răspund, vorbește-mi, cum vrei
[să mai vorbesc?

Ninon

Când cineva nu este de vină, are multe
De spus, știind că poate iubita să-l asculte.
Cu vocea atât de dulce aseară când cântai,
Te-am auzit prea bine și numele-mi știa.
Și când în parc Ninetei i-ai dat o sărutare
A fost și-atunci greșeală de-adresă mi se
[pare.

Privește-mă și spune de ești nevinoat:
Cântai l'a mea fereastră și pe-alta-ai să-
[rutat.

Silvio

Dar te iubesc din suflet, Ninon, căci ești
[frumoasă;
Ai ochii ca cristalul, privirea luminoasă,
Ai buzele roșite de-al voluptății foc
Iar umbra și lumina unite la un loc,
Au pus pe a ta față menirea lor divină,
Pe simțurile mele făcându-te regină.
Eri poate, fără voie, te-am amăgit oricum,
Dar sper cu toate-acestea să mă iubești
[de-acum.

Ninon

Ce crezi că pot să cuget de-azemenea cu-
[vinte?

Silvio

O inimă cuprinsă de dragoste nu minte.

Mijlocul ți se'ndoaie ca trunchiul unei flori
 Și bucele, prin care în suflet pui fiori,
 Se-aseamnă întocmai cu razele cîn soare
 Ce cad peste Aurora de foc scânteetoare;
 Pe fruntea ta se lasă cu farmec și extaz,
 Picând în fire de-aur pe umeri, pe grumaz,
 Privirea ta e dulce și limpede și vie
 Și ochii tăi revarsă amor și bucurie.

Ninon

Ai tăi sunt plini de lacrimi.

Silvio

In glasul tău duios

Un sunet, ca cristalul, vibrează-armonios.
 In firea ta întreagă e numai poezie
 Și faci ca fericirea în inimi să re'nvie
 Oh! Lasă-mă odată măcar să te sărut,
 Să-mi vindec astfel rana ce'n suflet mi-ai
[făcut.
 O! nu te'ntoarce, lasă-mi privirea ta iubită,
 Să simț în fericire dorința mea 'mplinită.
 Ascultă-mă, pe Irus să nu-l iei de bărbat,
 Voi fi întotdeauna supus și devotat;
 O! Lasă-mă, alături de tine, în tăcere
 Să-mi trec viața întreagă, în tainica plăcere.
 De-a cugeta că singur de tine sunt iubit.
 Să cred că nu e nimeni ca mine fericit.

Ninon

Oh taci!... Mi-am dat cuvântul să fug de-a
[ta iubire.

SCENA VII

(Un salon)

Ducele Laerte, (urcat pe o estradă).**Irus** (la dreapta lui cu o spadă în mână);**Silvio**, (la stânga Spadil și Quinola în picioare)**Laerte**

Și iată-mă pe tronu-mi în plină strălucire,
 Putând să dau dreptate la cel nevinovat
 Călăul este Irus, și Silvio prelat.

Iar eu, judecătorul. — Quinola mergi de
 [chiamă

Pe ale mele fiice, 'nainte-mi să-și dea seamă

(Ninon și Nineta intră îmbrăcate în păstorițe)

Ninon

În numele Ninetei și într'al meu veșim
 Să-ți declarăm, Seniore, că noi ne pregătim
 Să ducem d'azi 'nainte o viață păstorească.

Laerte

Cum văd ați părăsit-o pe cea călugărească?

Nineta

Vom viețui departe de lume, prin livezi;
 Vom duce la pășune și turme și cirezi,

Vom toarce lâna albă a oilor lăptoase,
Vom renunța la bunul vieții sgomotoase.
Nu e destul, Seniore, că mâniat pe noi,
Ai delăsat uitărei copiii amândoi.

Laerte

Venive-ți câte-odată să stăm cu toții la
[la masă?

Nineta

Te mai rugăm, secretul în lume să nu iasă!
Seducătorul nostru oricând te-ar defăima,
Te sfătuim, Seniore, la rege-al reclama.

Laerte

De-ași reclama la rege, el mi-ar răspunde
[poate
Că are multe treburi și-a m'asculta nu poate
Deocamdată însă am scris către primar
Să vie împreună cu demnul său notar.

(Intră primarul și notarul)

(Lui Ninon)

Ea nu se va desparte de tine. Deci frățeste..
Sărută pe-al tău frate ce este și al meu.

(Lui Irus)

Iar tu iubite Irus spre-a nu ofta mereu,
Privind ce bine știe primarul să cunune,
Mândrește-te că haina îți vine de minune.

FINELE PIESEI

...

...

...

...

...

...

...

...

...